

Doktoři a já!

Počátky mého bytí byly dosti protkané návštěvami různorodých badatelů v oblasti věd lékařských. Vrozená srdeční vada, astma a všemožné alergie mou maminku nutily cestovat od doktora k doktorovi, vláčejíc za sebou prcka, tedy mne. Tu jsem funěl do nějaké hadice, tu do mne bodali nějaké chemikálie... Prostě nic moc. V tomto období jsem ale miloval jednu hospodu. (Zde jsou počátky mého vřelého vztahu k restauračním zařízením.) Nádražní hospoda ve Frýdlantě. Krom piva, limonády a teplých jídel se zde cestujícím prodával úplně úžasný pokrm. Teď jsem na chvílku zavřel oči a vrátil se do dětských let a znovu se rozplýval nad tou pochoutkou. Maminka si chvílku s paní hospodskou Palivovou něco povídaly a ve vlaku se na stolečku objevil mastný papírový balíček. Po rozbalení se na mne usmálo několik koleček trvanlivého salámu a okurka nakládačka. Maminka mi láskyplně podala rohlík, já se rozplýval blahem a baštil. To jsem měl jako odměnu za útrapy, jež mi působili oni badatelé. O mých nemocech a kulinářských prožitcích tato povídka ale nebude.

S příchodem puberty, to je to období, kdy jste chytřejší než rodiče a učitelé, se mé choroby nějak samy vytratily a krom uhrů na mém obličejí se mi nic moc nedělo. Avšak nadcházel čas povolávacího rozkazu. Blbá doba, kdy má každý dospívající muž splnit nejčestnější povinnost, a to jít na dva roky sloužit vlasti. Ano, existovali jedinci, kteří toto brali opravdu nejčestněji. Těchto magorů bylo jen řídce a neměli šanci se dostat do jakékoli party kluků. Byli prostě divní. My normální jsme vedli dlouhosáhlé debaty, jak se oné povinnosti, ač byla sebečestnější, vyhnout. Já měl na své straně množství dětských chorob a zástup odborníků, již dříve posuzovali můj zdravotní stav. „Ty na vojnu nepůjdeš, tebe vzít nemůžou,“ pravil jeden z lékařů, a tak jsem se vojny nebál.

Ale jak jsem se mýlil! Lékař vojenský usoudil, že sice mám velké množství diagnóz, jež by mne opravňovaly k tak zvané „Modré knížce“, což byl dokument pravící, že jsem vojny neschopný, ale ne zas tak moc, aby mne neposlali aspoň k „petošům“. Za mne se tomu říkalo stavební vojsko. Nestěžuji si. Na vojně jsem se neměl špatně, ale dva roky? Bylo to zbytečné. Vojáka ze mne neudělali, ale naučili mne tam docela chlastat.

Když jsem se vrátil z vojny, tak se situace změnila. Čekala na mne jedna půvabná dívka. Svě ještě ne manželce jsem způsobil rostoucí břicho, a tak jsem se oženil. V té době jsem pochopil, že již doktory nepotřebuji, neb mne čeká krásný život. A ejhle!

Třiletá Linduška domů přinesla plané neštovice, chytila to i o patnáct měsíců mladší dcerka Kačenka, samozřejmě i já. Musel jsem k doktorovi pro neschopenku, abych nenakazil kolegy v práci. To mi bylo asi tak šestadvacet.

O nějaké dva roky později jsem vymyslel zlepšovací návrh. To bylo tak: Ve fabrice, kde jsem pracoval, se na jednom pracovišti nacházel lis. Tam se lisoval odpad. A jelikož tento lis obsluhovali poněkud bezmozkoidní jedinci, dokázali si při práci s lisem dát svačinu, nebo cigáro a obrovský šroub onoho lisu se proboural o patro výš, kde se nacházela výrobní hala. Tkadlena byla dosti vyděšena, když se jí kousek za zadkem začala třást podlaha a pak z podlahy vylezl veliký kus železa. Tehdy jsem byl požádán, abych vymyslel něco, co by zabránilo blbům ničit majetek firmy. Totiž i při vlastním lisování docházelo k svačinám a „cigárpauzám“ a blbové si prostě nevšimli, že lis už lisuje sám sebe a z motoru se kouří.

Vymyslel jsem elektronické zařízení, jež hlídá otáčky motoru, a pakliže lis začne lisovat sám sebe, je vypnut proud elektrického proudu a blb smí v klidu dosvačit a dokouřit. (Z hlediska pracovní morálky kontraproduktivní, ale majetek je majetek...) Když však lis jede nahoru, je lis vypnut dříve, než tkadleně způsobí psychické trauma. Blb smí dosvačit, případně dokouřit.

Jenže instalace tohoto zařízení přišla ve chvíli, kdy se nemohl vypnout proud. Plnil se jakýsi plán. „Zapojím to pod proudem!“ prohlásil jsem sebevědomě a ujal se instalace. Vše šlo hladce až do chvíle, kdy jsem připojoval druhý, takový tenký drát na hlavní napájecí sběrnici. Vyskočil mi z kleštiček a brknul o jinou sběrnici, nesprávnou sběrnici. Krom toho, že jsem dokázal, že vypnout proud lze, plán neplán, jsem trochu oslepl. Jen na chvíli. „Bohouši, hořím?“ křičel jsem na kolegu slepý. Ten výbuch byl tak fascinující! Pro odborníky: Vypadl tři set ampérový jistič v hlavní rozvodně. Vedoucí tkalcovny mne poté, co mi ometl zbytky obočí a zase jsem začal alespoň trošku rozeznávat barvy a tvary, odvezl domů. Zánět spojivek byl tak kvalitní, že mi od nosu visela asi půlmetrová nudle. Zazvonil jsem na manželku a ta, když otevřela, vyslovila jednoznačný resultát: „Tý jsi ale ožralej!“ A tak jsem zase musel pro neschopenku, neb jsem několik dní opravdu nebyl schopen.

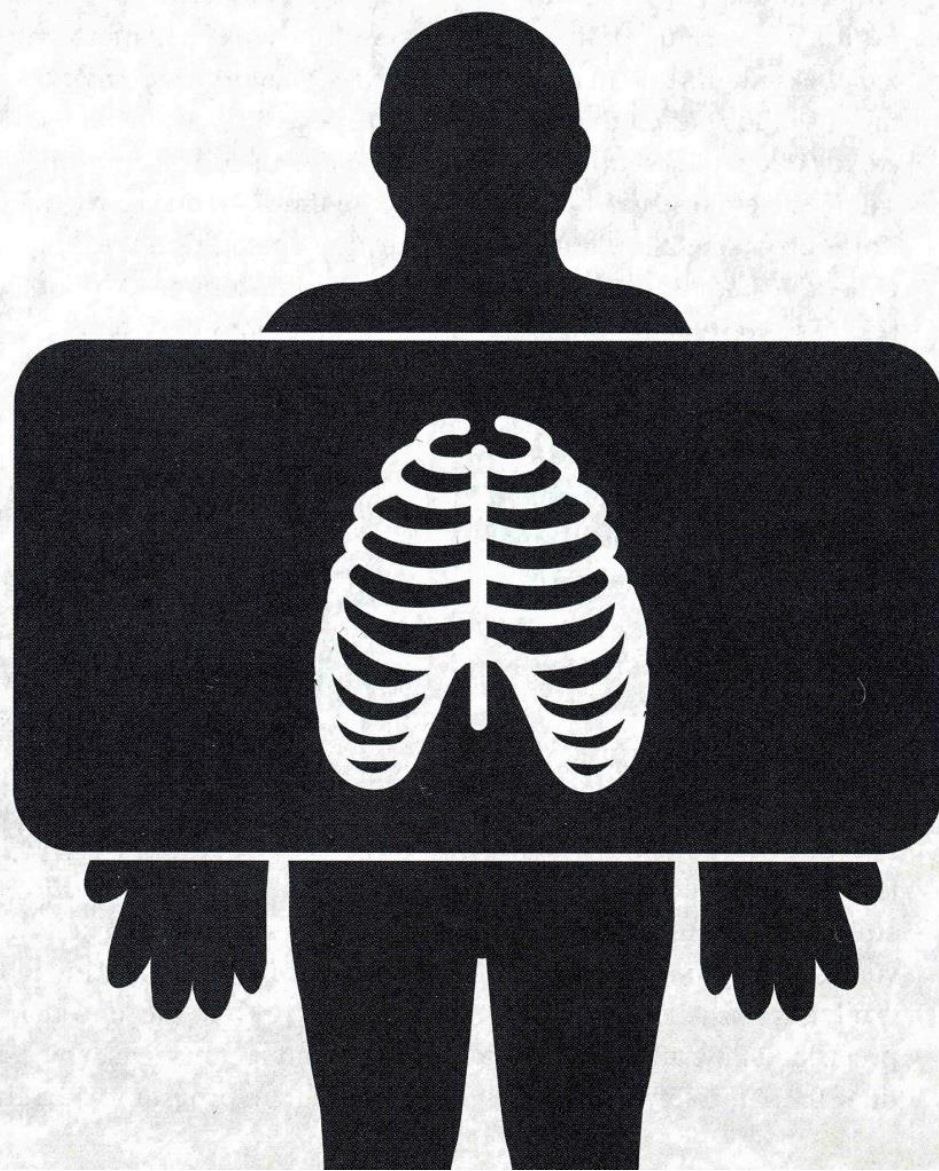
V mých čtyřiatřiceti jsem bavil muzikou návštěvníky jedné restaurace. Vše fungovalo, jak

mělo. Jediná skvrnka na tom celém byla, že jsem si všiml, jak se chová pan hospodský ke své ženě, jež obsluhovala. Nebudu to rozpitvát, ale vždy po ukončení produkce a sbalení aparatury jsem si s paní hospodskou (u mého posledního piva) povídal o jejich trablech. Její muž šel vždy hned po ukončení produkce spát a nechal zbytek práce na ženě. A tak jsme si zase povíдали. Ona měla uklizenou hospodu, já aparaturu. Tehdy něco povídala a já jí soucitně pohladil ruku a řekl cosi ve smyslu: „To překonáte, to chce čas.“ Tentokrát nešel spát a seděl za závěsem a bedlivě sledoval, co se bude dít. Tu ruku jsem asi neměl hladit. Ale nelituji. Přilétl tajfun. „ON“. Skončil jsem pod kulečnickem

s monoklem a zlomenými žebry. Druhý den, když jsem panu doktorovi vysvětloval, že jsem upadl, nevěřil mi a snažil se mi vysvětlit, že jsem dostal po hubě. Nakonec mi tu neschopenku dal již bez keců.

Ale přišlo rozřešení: Po tomto incidentu se jejich vztah dostal opravdu na pokraj propasti, ale ustáli to. Začali spolu zase mluvit a pokud vím, žijí v pohodě.

Úplně přesně nevím, ale dva tři roky nato jsme měli s kolegy z rádia sešlost u ohně. Bylo to na zahradě kolegyně a nálada se vyvíjela skvěle. Jediné, co bylo negativní, že já a jedna jiná kolegyně ráno, pro upřesnění v sobotu, musíme jít na chvíli do práce. Bylo

třeba předtočit sobotní zprávy. Také byla přítomna u ohně a dohoda byla jasná. „Ráno tam vlítneme,“ plánovala kolegyňka, „já to rychle napíšu, natočíme, ty to stříhneš a půjdeme se domů dospat,“ rozhodla a já spokojeně souhlasil.

Vládla legrace, alkohol a bezva nálada. Bylo něco po půlnoci, když jsme si řekli, že jdeme spát. Pro Karlíka bylo toto rozhodnutí trochu opožděné, neb již drahnou chvíli podřimoval vedle dohasínajícího ohně. Co chvíli se převracel a jeho tělo vždy směřovalo ke žhavým uhlíkům v ohništi. „Přeci ho tu nenechám uhořet,“ řekl jsem si a nebohého a nevědoucího kamaráda hlídal. Vždy jsem mu danou končetinu, či kšticí odtáhl do bezpečí. Pořídil jsem si židli. Takovou tu z trubek. Když se do ní posadíte, tak vás mile vrátí. Zhoupne. Někdy okolo páté ráno (kdy jsem ještě stále střežil bezpečí Karlíkovo) jsem klimbnul a ta židle mne kamarádsky zhoupala tak, že jsem se ocitl v ohništi. Mikina dostala množství ohořelých dřev a do práce jel již dost vyspalý kolega, ač neměl službu. Pro mne přijela manželka a doktor se mi smál. Nůžkami mi odstříhal z rukou ožehnutou tkáň, něco mi na to nalil. Zafačoval mi to a já byl zase práce neschopný.

Zatím poslední setkání s lékařem již nebylo o neschopence. Stalo se: Zatímco jsem již pobýval v Budějčích, stále jsem měl nějaké závazky vůči kamarádům na severu. A tak jsem přijel do Janova pracovat jako zvukař dětského dne. To mi bylo čtyřicet čtyři.

Dětský den se po všech nervech podařil a já s kamarádem u piva čekal, až přijede vyspalý kamarád s nákladákem a aparaturu odveze. Nepřijel hned. Stihli jsme s organizátory několik piv a i nějaká sklenička proběhla. „Áááá, je tu!“ Zakřičeli jsme s kamarádem rozjařeně.

Nakládka aparátu proběhla dobře. Vykládka probíhala výborně, až do situace, kdy jsem, couvaje, táhl nejtěžší reprák a šlápl do prázdna. Ten let trval neskutečně dlouho. Jako zpomalený film. Nejspíše jsem si chránil játra, abych si je „nezlomil“, tak jsem pod sebe strčil ochrannou ruku. Játra dobrý, ruka ne. Do rána má levačka zabrala prostor tří levaček. „To nic. To je naražený,“ vysvětlil jsem si a kamarád mne odvezl na autobus do mého, ještě čerstvého, bydliště. Byla neděle. V té době jsem bydlel u kamarádky a ona se rozhodla, že mne dostane k doktorovi, že to mám zlomené. V pondělí mne drze vyzvedla v práci a doktor mne neminul.

„Vy jste to nechal den a půl bez lékaře?“ čuměl na mne vyděšeně doktor. Jděte na rentgen a obávám se, že vám to budeme muset znovu zlomit, aby to nesrostlo špatně.“ Vyděsil mne. Rentgen prokázal, že mé tělo ví moc dobře, jak srůstat, a tak mi nelámali nic. Dostal jsem sádru. „Levačka, zlomená levačka,“ říkal jsem si a kolegové pochopili, že mne prozatím nechají ve střížně, neb na sádře se kamera blbě drží a klouže to. Jsem pravák. Ale chcete-li například zmenšit časovou osu ve stříhacím programu, je třeba

levačkou zmáčknout „Ctrl“ a pravačkou točit kolečkem myši. A to byl nepředvídatelný problém. Jenže HyPulík má vždy nějaký zlepšovák. Ze sádry mi vykukoval, krom jiného, i palec. Stačil složený ručník jako podložka a když jsem se tělem nahnul doprava, palec sám zmáčkl „Ctrl“ klávesu a já pravačkou otočil kolečkem myši.

Závěrem bych podotkl, že doba je hloupá v tom, že když se mi udělá blbě od žaludku, není to přejedení, když mě píchne v noze, není to jen tak normální píchnutí. Představujeme si, že jsme někde pobrali ten „Kurňavir.“ Jsme všichni tak trochu vyděšení. Buďme, ale napanikařme. Dám příklad. Přišel za mnou v práci člověk pověřený kontrolou zdravotního stavu. Namířil mi na čelo zbraň a já se bál o život. Byl to jen teploměr. Ulevilo se mi. „37,6“ hovořil teploměr a vyhodili mne z práce: „Koukej dělat z domova.“ Koupil jsem si vlastní, klasický teploměr, neb jsem jej nikdy nepotřeboval. Když je mi blbě, vím jak, a na vše mám svou vlastní medicínu. Léky? Ty jsem bral naposled u těch neštovic.

Ten teploměr kecal. Prostě levnej krám. Ale co je pozitivní? Vystrašila mne „pistole“ Jsem životní optimista a to je nejlepší lék na všechny choroby. Nevyléčí, ale pomůže.

Přeji Vám jen optimismus a pokud na Vás přijde splín, přečtěte si znovu můj článek.

Zdraví Vás
Váš HyPulík

